

Arrest

nr. 60 404 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 3 december 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Ararat. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U woonde nog in bij uw ouders. Dit gold tevens voor uw oudere broer B.(...).

Uw broer B.(...) was lid van een oppositiepartij. U vermoedt dat deze partij het HSSH betrof. Welke politieke activiteiten uw broer ontplooide weet u niet, u was zelf niet politiek actief.

Op 01/06/2009 deelde u in Jerevan, op vraag van uw broer en tegen betaling, flyers uit. Deze dienden ter aankondiging van een manifestatie tegen de regering die de volgende dag (op 02/06/2009) zou plaatsvinden. Terwijl u dit deed werd u benaderd door een medewerker van de nationale veiligheidsdienst. Hij beschuldigde u ervan een politiek activist te zijn. Hij belde de politie die al snel arriveerde. De politie pakte u op en voerde u naar het politiebureau van Kentron. Uw mobiele telefoon werd onderweg afgenomen.

In het politiebureau werd u geregistreerd en werd uw paspoort in beslaggenomen. Men ontdekte daarbij dat uw tas flyers bevatte. Nadat men dit had vastgesteld werd u geslagen. U werd vervolgens ondervraagd over de herkomst van deze flyers. U weigerde echter te zeggen van wie u ze had gekregen en werd hierop bedreigd. Men vertelde u dat als u bleef zwijgen men ervan zou uitgaan dat u zelfstandig handelde en u aldus een gevangenisstraf van vijf tot tien jaar riskeerde.

Hierna werd u, onder begeleiding van verscheidene agenten en geboeid, naar uw woning in Ararat gebracht. Daar werd in uw bijzijn een huiszoeking verricht. Toen men de kelder begon te doorzoeken deed uw vader, onder het voorwendsel dat het er warm was, een raam open. Kort hierop ontdekte men in de kelder een grote stapel flyers. De ontdekking leidde de aandacht van u af. U maakte hiervan gebruik en vluchtte door het geopende raam naar de tuin van de bureu. Van hieruit vluchtte u verder naar het huis van uw vriend A.(...).

A.(...) voerde u vervolgens met zijn wagen naar een metrostation in Jerevan. Daar werd u opgewacht door enkele partijgenoten van uw broer. Zij waren door uw broer uitgezonden. Deze personen brachten u op hun beurt naar Georgië, waar u verre familie had wonen. U bracht er vier maanden door. Op 10/10/2009 nam u vanuit Tbilisi een vliegtuig naar Kiev. U maakte daarbij gebruik van een vals paspoort op uw naam. In Kiev verbleef u drie dagen bij kennissen van kennissen van uw verre familie. Op 13/10/2009 werd u vanuit Kiev met een personenwagen naar België gebracht. U kwam op 15/10/2009 toe in België. Op 16/10/2009 vroeg u asiel aan.

U verklaarde dat u tijdens uw verblijf in België nog telefonisch contact onderhield met uw ouders en broer. Zij vertelden u dat u in Armenië nog steeds wordt gezocht. Zo komt de politie wekelijks naar uw ouderlijke woning op zoek naar u. Daarnaast werd uw vader meermaals opgeroepen voor gehoor om hem te dwingen uw verblijfplaats bekend te maken.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken legde u, ter staving van uw aanvraag, uw militair boekje en rijbewijs voor.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (uw arrestatie en de huiszoeking in uw woning op 01/06/2009 alsook de huidige opsporing naar u) vanwege het verdelen van flyers voor een manifestatie georganiseerd door de oppositie niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft.

Daarnaast dragen de vaststellingen dat u niet weet van welke partij uw broer lid was, welke functie hij hierbinnen bekleedde, door wie de manifestatie op 02/06/2009 werd georganiseerd, met welk doel

deze manifestatie werd georganiseerd en of deze daadwerkelijk heeft plaatsgevonden (CGVS p.9-10) evenmin bij tot de aannemelijkheid van uw relaas.

De documenten die u voorlegde zijn daarbij niet in staat de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw militair boekje bevat vooraleerst geen informatie over de problemen die u aangaf. Daarnaast werd vastgesteld dat u uw rijbewijs, dat u eerder had voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet meer aanbracht voor het Commissariaat-generaal. U verklaarde dat u het document ondertussen verloren had en dat u van het verlies aangifte had gedaan bij de politie. U kon echter geen bewijs van deze aangifte voorleggen (CGVS p.4). Dit verlies is opvallend daar eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd vastgesteld dat het rijbewijs werd afgeleverd op 16/07/2009, zijnde na uw verklaarde vertrek uit Armenië op 01/06/2009. Deze vaststelling ontkracht met andere woorden uw relaas. U werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken met deze vaststelling geconfronteerd en antwoordde dat uw broer het document voor u bekwam en naar Georgië bracht, waar u op dat moment verbleef (CGVS vragenlijst). Deze verklaring weet echter niet te overtuigen gegeven de bijkomende informatie die u hieromtrent voor het Commissariaat-generaal gaf. Zo verklaarde u dat uw broer uw rijbewijs bij de politie van Massis ging afhalen, hetgeen uw vervolging of uw vrees hiervoor ondermijnt. U werd op deze vreemde gang van zaken gewezen en verklaarde dat uw broer in de politiek zat en in Armenië alles tegen betaling mogelijk is (CGVS p.5). Deze verklaring biedt echter geen opheldering temeer daar terzelfdertijd werd vastgesteld dat u niet kon verduidelijken waarom u uw rijbewijs nodig had en dus waarom uw broer zich hiervoor – na uw vertrek – tot de politie had gewend. U verklaarde dat u uw rijbewijs, of een ander identiteitsdocument, nodig had om in Georgië een vals paspoort te laten aanmaken. Waarom dit zo was kon u echter niet verduidelijken (CGVS p.5).

Op basis van dit alles moet er dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielaanvraag, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker streeft blijkens de titel van zijn verzoekschrift de annulatie na van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht en treedt aldus niet op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal aldus overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, minstens artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de motivering beperkt tot de opmerking dat “*tijdens kiesperiodes er weliswaar sprake is van verhoogde spanning die gepaard gaat met intimidaties en kortstondige arrestaties waarna de situatie zich normaliseert, zo ook na de presidentsverkiezingen van 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden*”. Tevens merkt hij op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het nog nuttig acht te moeten opmerken dat sedert de voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 de Armeense autoriteiten restrictiever zijn bij het toelaten van manifestaties en dat hoewel de manifestaties naar zijn mening zonder incidenten verlopen, deze wel soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Vervolgens stelt hij dat ofschoon de commissaris-generaal toegeeft dat er wel degelijk sprake kan zijn van incidenten,

schermutselingen en arrestaties, hij toch stelt te beschikken over informatie waaruit zou moeten blijken dat Armenië een meerpartijstelsel is waarin politieke partijen activiteiten zoals ledenwerving, fondsen verzamelen, gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement en dergelijke meer kunnen ontwikkelen, maar niet dat zij dit zonder probleem zouden kunnen doen. Verzoeker merkt in dit verband op *“dat het cynisch is op te merken dat een politieke partij bepaalde activiteiten kan uitvoeren niet limitatief opgesomd maar wel beperkt tot het voeren van oppositie...”*. Hij stelt vervolgens dat daden van arrestatie, intimidatie en geweldplegingen volgens de commissaris-generaal wel degelijk gedocumenteerd zijn en zich in Armenië hebben voorgedaan zoals hijzelf heeft beschreven, dat in de motivering de commissaris-generaal uiteindelijk zelf toegeeft dat tijdens de kiescampagne voor de presidentsverkiezingen van 9 februari 2008 er druk werd uitgeoefend op opposanten en er sporadisch arrestaties werden uitgevoerd, dat volgens diezelfde commissaris-generaal in deze periode zich wel degelijk ernstige feiten hebben voorgedaan die een vervolging kunnen uitmaken in de zin van het Vluchtelingenverdrag en aanleiding geven tot erkenning als vluchteling en dat zijn verklaringen niet zijn aangetast door inconsequenties of tegenstrijdigheden. Verzoeker oppert voorts dat de commissaris-generaal zich ten onrechte schaart achter de officiële standpunten van de Armeense autoriteiten dewelke blijkbaar gewillig worden overgenomen en in schril contrast staan met de talrijke vluchtverhalen die door Armeense vluchtelingen worden voorgelegd aan het oordeel van de commissaris-generaal. De verklaringen van deze Armeense vluchtelingen zijn, aldus verzoeker, consistent, gelijklopend en repetitief steeds refererend naar identieke schendingen van het Vluchtelingenverdrag, wat achteloos door de commissaris-generaal wordt opzijgeschoven. Volgens verzoeker is laatstgenoemde nochtans gebonden door de vertrouwensleer en dient hij geloof te hechten aan de verklaringen van asielzoekers indien deze coherent zijn en niet aangetast door tegenstrijdigheden, zoals in casu. Hij is dan ook van mening dat de beslissing tot weigering van de erkenning volstrekt *“ab irrato”* werd genomen in strijd met de vreemdelingenwet, met het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en met de verplichting tot draagkrachtige motivering.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet alsmede het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. In een eerste middelonderdeel, getiteld *“Schending van de draagkrachtige motivering”*, laat verzoeker gelden dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de mededeling dat *“hij weliswaar correct aangeeft dat hij het slachtoffer is van terreur uitgevoerd door zijn eigen overheid maar hic et nunc niet kan aantonen dat hij persoonlijk niet meer zouden worden vervolgd in zijn vaderland”*. Strikt genomen, zo vervolgt verzoeker, kan de motivering dan ook beperkt worden tot één enkele lijn die op geen enkele wijze rekening houdt met zijn uitgebreide uiteenzetting wat ten volle moge blijken uit het administratief dossier. De gegeven motivering kan naar zijn mening *“dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt”*. In een tweede middelonderdeel, waarin hij stelt dat *“de beslissing (...) gemotiveerd (is) in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid”*, betoogt verzoeker dat de motivering niet correct is en dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand in Armenië zoals deze heden ten dage bestaat, hetgeen naar zijn mening niet wordt ontkend in de bestreden beslissing. Hij merkt tevens op dat zijn verklaringen uitgebreid zijn, consequent en niet aangetast door enige tegenstrijdigheid. Verzoeker stelt voorts dat de commissaris-generaal geconfronteerd wordt met tientallen identieke vluchtverhalen uit Armenië die zich allen terugplooiën tot dezelfde feiten en gebeurtenissen in de nasleep van de verkiezingen van februari 2008 en verwijzen naar dezelfde schendingen van de mensenrechten ofwel gepleegd door de overheid onder de vorm van gewelddaden, intimidatie, repressie en schijnprocessen ofwel gepleegd door leden van de (para)militairen en/of aanhangers van politieke partijen met beleidsverantwoordelijkheid die hun straffeloosheid gegarandeerd weten door hun doorvlochten relaties met een corrupt regime. Hij merkt in dit verband op dat het absoluut onredelijk is deze tientallen zo niet honderden identieke vluchtverhalen te negeren en zich te beperken binnen het kader van de zogenaamde informatie waarover het Commissariaat-generaal zou beschikken tot de officiële versie van de Armeense overheid. Hij is dan ook de mening toegedaan dat de behandeling van zijn asielverzoek niet geschiedde op faire en objectieve wijze en stelt dat integendeel op lapidaire wijze een officieel standpunt van de Armeense regering wordt overgenomen. Dit standpunt dient zonder meer te worden aangemerkt als zijnde onzorgvuldig minstens dermate onredelijk dat het de objectieve toeschouwers als schokkend overkomt. Volgens hem moet minstens op deze grond de beslissing van de commissaris-generaal als niet zorgvuldig worden aangemerkt en de beslissing worden vernietigd. Hij meent dat een verder verblijf in België hem dan ook niet mag worden ontzegd. Verzoeker oppert tot slot dat zelfs indien hij niet de daadwerkelijke individuele vervolging binnen het kader van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen aantonen, het dwingend is hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zoals voorzien in

artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal geeft immers aan dat de gebeurtenissen zoals hij ze aanbrengt in zijn asielaanvraag inderdaad hebben plaatsgevonden en er zich in deze periode wel degelijk ernstige feiten hebben voorgedaan die vervolging kunnen uitmaken waarbij personen met zijn profiel wel degelijk druk konden ervaren vanwege de autoriteiten.

3.2. De twee door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge inhoudelijke verwevenheid, samen behandeld.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze in haar verzoekschrift deels herhaalt en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, is in de eerste plaats gebaseerd op de vaststelling dat de door verzoeker beschreven ernstige moeilijkheden, met name zijn arrestatie, de huiszoeking in zijn woning op 1 juni 2009 alsook de huidige opsporing in het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet aannemelijk zijn. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoeker zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aanbrengt die de door hem beschreven ingrijpende problemen bevestigen, ofschoon dit van hem kan worden verwacht. Voorts wordt gesteld dat de vaststellingen dat verzoeker niet weet van welke partij zijn broer lid was, welke functie hij hierbinnen bekleedde, door wie de manifestatie op 2 juni 2009 werd georganiseerd, met welk doel deze manifestatie werd georganiseerd en of deze daadwerkelijk heeft plaatsgevonden evenmin bijdragen tot de aannemelijkheid van zijn relaas. Tot slot wordt erop gewezen dat het opmerkelijk is dat verzoeker zijn rijbewijs zou zijn verloren, gelet op het feit dat hij dit op de Dienst Vreemdelingenzaken nog neerlegde en toen werd vastgesteld dat het document zijn relaas ontkracht daar het zou zijn afgeleverd op 16 juli 2009 oftewel na zijn verklaarde vertrek uit Armenië op 1 juni 2009.

3.5. Om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling dient verzoeker aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.6. Te dezen dient te worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met verzoekers voorgehouden profiel, i.e. personen die (beweren) activist/sympathisant (te) zijn van een oppositiepartij, geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 15, Landeninformatie, SRB Armenië 14/10/2010, "Armenië, *Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008*") waaruit blijkt dat politieke opposanten in Armenië weliswaar in verkiezingstijd aan intimidatie kunnen worden blootgesteld, zoals dit onder andere het geval was tijdens de gemeenteraadsverkiezingen van 31 mei 2009 te Jerevan en tijdens de tussentijdse verkiezing van 10 januari 2010, maar dat één keer de verkiezingen en de spanningen die ze met zich meebrengen voorbij zijn, de situatie geleidelijk kalmer wordt en opposanten niet politiek vervolgd worden door de Armeense autoriteiten. Uit de informatie blijkt dat de oppositie de laatste jaren bijzonder actief is op het vlak van organiseren van massamanifestaties en andere protestacties tegen het huidige bewind en dat zij daarbij soms af te rekenen heeft met maatregelen die als belemmeringen kunnen worden omschreven. Zo worden bij sommige protestacties de toegangswegen door de politie geblokkeerd in een poging de mensen te beletten er aan deel te nemen, worden jongeren die zich groepsgewijs naar een betoging begeven opgepakt om ze vervolgens pas na de betoging terug vrij te laten en geldt er een verbod voor de oppositie om te manifesteren op het Vrijheidsplein te Jerevan. Het is ook algemeen

bekend dat samenscholingen en betogingen van de oppositie soms tot aanhoudingen kunnen leiden, hetgeen vooral het geval is wanneer er zich incidenten voordoen, doch in het algemeen neemt de politie een eerder terughoudende houding aan. Van een politieke vervolging door de overheid van oppositiesympathisanten en militanten is er, zo blijkt zeer duidelijk uit de informatie, heden in Armenië evenwel totaal geen sprake. Dit wordt bevestigd door diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties en oppositiepartijen, hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten, met wie talrijke discussie over dit thema werden gevoerd. Zij stellen allen unaniem dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is. Enkel van hen zijn zelfs uitdrukkelijk de mening toegedaan dat de beweringen als zouden oppositiesympathisanten in 2009 en 2010 te maken hebben met huiszoekingen, met herhaalde aanhoudingen waarbij ze zouden worden mishandeld of met doodsbedreigingen, niet geloofwaardig zijn. Ze achten dergelijke beweringen leugenachtig of op zijn minst sterk overdreven (stuk 15, Landeninformatie, SRB Armenië 14/10/2010, "*Armenië, Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008*", p. 7 en 8). De vaststelling dat verzoekers vrees elk actueel karakter ontbeert volstaat om hem de vluchtelingenstatus te weigeren. De vraag naar verzoekers geloofwaardigheid is bijgevolg niet langer relevant, zodat het onderzoek van de middelen, in zoverre zij daarop betrekking op hebben, niet tot een andere beoordeling aanleiding kunnen geven.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de correctheid van de informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd betwist, maar niet met concrete argumenten weerlegt. Verzoeker vermeldt op zeer algemene wijze dat de tientallen identieke vluchtverhalen uit Armenië, waar het Commissariaat-generaal heden mee wordt geconfronteerd, allen wijzen op schendingen van de mensenrechten gepleegd door de overheid onder de vorm van gewelddaden, intimidatie, repressie en schijnprocessen en gepleegd door leden van de (para)militairen en/of aanhangers van politieke partijen met beleidsverantwoordelijkheid die hun straffeloosheid gegarandeerd weten door hun doorvlochten relaties met een corrupt regime. De informatie waarop de commissaris-generaal zich bij zijn besluitvorming heeft gesteund, is, in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, geenszins een klakkeloze overname van het officiële standpunt van de Armeense overheid, doch wel het resultaat van jarenlang grondig onderzoek gevoerd door het documentatiecentrum van het Commissariaat-generaal (CEDOCA) waarbij naast het internet ook vele talrijke bronnen werden geraadpleegd zoals internationale organisaties, lokale en internationale NGO's, de lokale en internationale pers, buitenlandse overheden en gespecialiseerde tijdschriften. Voorts is het gebaseerd op de bevindingen die het Commissariaat-generaal in dit verband zelf heeft opgedaan tijdens haar missie in Armenië in maart 2009. De door verzoeker aangehaalde gegevens over de huidige situatie van opposanten in Armenië en zijn beweringen over de verhalen van Armeense vluchtelingen worden echter op geen enkele wijze met objectieve gegevens gestaafd, waardoor ze het besluit van de commissaris-generaal niet vitiëren.

3.8. Bovendien kan worden opgemerkt dat verzoekers betoog als zou de motivering van de bestreden beslissing strikt genomen beperkt kunnen worden tot één enkele lijn, nu deze naar zijn mening beperkt is tot de mededeling dat hij weliswaar aangeeft dat hij het slachtoffer is van terreur uitgevoerd door zijn eigen overheid, maar hic et nunc niet kan aantonen dat hij persoonlijk niet meer zou worden vervolgd in zijn vaderland, elke grondslag mist. Immers, in de bestreden beslissing wordt nergens gesteld dat verzoeker correct zou aangeven dat hij het slachtoffer is van terreur, maar niet zou kunnen aantonen dat hij persoonlijk niet meer wordt vervolgd in zijn vaderland en het kan er evenmin uit worden afgeleid. Daarnaast kan, gelet op de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing die hierboven kort wordt weergegeven, geenszins herleid worden tot één enkele lijn of één enkel motief. De Raad wenst in dit verband ook op te merken dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen dat op geen enkele wijze rekening zou zijn gehouden met zijn uitgebreide uiteenzetting. Verzoeker geeft immers niet aan met welke van zijn verklaringen of opmerkingen op generlei wijze rekening zou zijn gehouden en verduidelijkt niet dit uit administratief dossier zou blijken.

3.9. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat op grond van de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, dient te worden besloten dat er geen actueel risico op ernstige schade bestaat. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.10. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig of onredelijk te werk is gegaan. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN